

Sygn. akt II CSK 83/14

POSTANOWIENIE

Dnia 21 sierpnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa B. S.

przeciwko P. [...] Spółce Akcyjnej w L.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 sierpnia 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 29 stycznia 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

2. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej koszty postępowania kasacyjnego w kwocie 1.800 (jeden tysiąc osiemset) złotych.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną wniesioną przez powoda B. S. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z 29 stycznia 2013 r. oddalającego jego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w sprawie z jego powództwa przeciwko P. [...] S.A. w L. o zapłatę zważyć należy, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, ponieważ tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej, powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący przytoczył przesłanki wskazane w art. 398⁹ § 1 punkt 1 i 4 k.p.c., a więc istnienie istotnego zagadnienia prawnego, którego wyjaśnienie ma decydujące znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy oraz oczywistą zasadność skargi.

Oparcie wniosku na pierwszej ze wskazanych przesłanek obliguje skarżącego do sformułowania tego zagadnienia, wskazania argumentów prawnych prowadzących do rozbieżnych ocen prawnych oraz przedstawienia własnego stanowiska. Wywód ten powinien być zbliżony do przyjętego przy przedstawianiu

zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, nie publ.). Teza o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadniona, gdy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. niepublikowane postanowienia Sądu Najwyższego z 10 marca 2010 r., II UK 363/09 i z 12 marca 2010 r., II UK 400/09).

Zaprezentowane we wniosku o przyjęcie skargi problemy prawne sprowadzają się do wyjaśnienia podstaw prawnych wykonywania funkcji członka zarządu w spółce akcyjnej, zakresu roszczeń regulowanych ugodą sądową oraz wykładni art. 5 k.c. Nie stanowią one jednak zagadnień prawnych w przedstawionym wyżej rozumieniu - istotnych wprawdzie dla rozstrzygnięcia sporu, lecz o znaczeniu wykraczającym poza niniejszą sprawę i stąd wymagających wypowiedzi Sądu Najwyższego. Skarżący kwestionuje bowiem w istocie ustalenia faktyczne Sądu drugiej instancji i dokonaną przez Sąd ich subsumcję pod wymienione w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przepisy prawa materialnego.

Oparcie wniosku na przesłance oczywistej zasadności skargi wymaga z kolei wykazania przez skarżącego niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (prima facie) bez konieczności pogłębionej analizy, sprzeczności wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. nie publikowane postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08). Skarżący powinien zawrzeć w skardze wyodrębniony wywód prawny wskazujący, w czym przejawia się „oczywistość” naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego (por. nie publikowane postanowienia SN: z dnia 5 września 2008 roku, I CZ 64/08, z dnia 19 grudnia 2001 roku, IV CZ 200/01, z dnia 9 czerwca 2008 roku, II UK 37/08).

Skarga kasacyjna nie sprostала także i tym wymogom z uwagi na brak wykazania oczywistej błędności zaskarżonego wyroku w powyższym rozumieniu. Zwrócić przy tym należy na niespójność powołanych przesłanek. Oczywistość skargi kasacyjnej ma miejsce w razie sprzeczności zaskarżonego orzeczenia z powszechnie akceptowaną, utrwaloną i nie budzącą wątpliwości wykładnią prawa. Jeżeli strona wskazuje na istnienie doniosłego, dotychczas nie wyjaśnionego czy rozstrzygniętego w orzecznictwie, problemu prawnego, to skarga nie może być „oczywiście uzasadniona” w powyższym rozumieniu.

W tej sytuacji na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego na rzecz pozwanego, który wniósł w ustawowym terminie odpowiedź na skargę kasacyjną, orzeczono na podstawie art. 98 i art. 99 w związku z art. 108 w związku z art. 398²¹ k.p.c.

[aw]